

Kralj Mena in Bak.

Pred časi hodil je okrog
Po svetu Bakus, vinski bog;
Ljudi vedril,
Ljudi učil,
Darove razne jim delil.

Pa dojde potnik Olimpljan
I h kralju Meni neki dan;
Kralj ga gosti
In prenoči;
In zjutraj Meni Bak veli:

«No, Mena, zdaj voliti smeš
Za plačo, kar si znaš in veš;
Jaz plačam vsak
Storjen korak
Za strežbo mojo, ker sem Bak.»

Dé Mena: «Če voliti smem,
Voliti boljšega ne vem,
Kot, da mi to
Storiš samo,
Da, kar prijel bom, bo zlato . . .»

Pritrdi Bak, in kralj hiti
Dotikati se vseh reči:
Miz, oken, vrat . . .
Ves grad je zlat,
Še predno hoče Mena spat.

Rad bi večerjal kruh, meso —,
A vse postane mu zlato;
In rad bi pil,
Pa kar nalil,
Zlato mu slednji sok je bil.

In dasi zlat je Menin grad,
Mori ga v zlatu žeja, glad;
A Baka ni,
Da mu zmeni
Zlato v pijače in jedi.

Tako si voli marsikdo
Brezumno, lakomno, slepó.
Takrat šele
Oči odpre,
Ko v gladu, žeji borno mré.

A. Hribar.

Modrec Levi.

Ob solnci, ob vihri, ponoči, podnevi
V puščavi prebival je starec Levi,
Pol blazen, pol moder ljudem se je zdel.
Po bornih vaseh in po mestih bogatih,
Na pragu, na trgu, po cestah, ob vratih
Vsakdo je o njem govoriti imel.

O Leviju čudnem je pazno in zvesto
I bogat mladenič poslušal često.
Kaj prava modrost je, vedel bi rad.
Neznana se želja mu duše poloti,
Iz mesta se v tiho puščavo napoti,
Da prave modrosti najde zaklad.

Dve palmi sta vzrasli iz zelenice,
Ohlajali potnikom znojno lice.
Prinesel mladeniča sem je korak.
Odrekši se slavi posvetni in sreči,
Tu šotor postavil je modrec sloveči.
A danes, kam šel je modri čudak?

Ni lista, ni knjige ni svetu zapustil,
Besed je malo v življenji izustil,
Krotil je le strasti vso stárost, mladost.
Kaj v prsib, mladenič, se tajno ti glasi,
Tvoj duh ga morda umeva počasi?
Življenje je bila vsa njega modrost.

Vse mirno in tiho daleč okoli —
Premišlja li Levi, v duhu li moli?
Na travi počiva hladen mrlič.
Mladenič obstane, ozrè se osuplo
Na mrtvi obraz, na starčevo truplo,
In v róki iz ličja spleteni bič.

Na lici njegovem ni straha, ni žalja,
Telo mu pokriva runjava halja,
In tesen objema mu ledija pas.
Pokojno tako sta zaprti očesi,
Na palmah se veter igra s peresi
In z belimi kodri starčevih las.

Minilo življenje je Leviju časno,
Le žal, o mladenič, prišel si prekasno
Modrosti se prave k njemu učit.
A vendar, poglej okrog njega in sebe;
Velikokrat modrec vse znanje zagrebe
S črtalom v listov zvezek sešit.

A. Medved.

